

Dr. Róna Péter és Varga István véleményezte írásom

Dr. Léhmann György:

Megtisztelve éreztem magam azzal, hogy "**Muszáj megszólaljak**" írásomra

Dr. Róna Péter Professzor Úr az alábbiak szerint tett észrevételeket.

Ezt követően az észrevételre tett gondolataimat ismertetem.

Ujabb megtiszteltetésben pedig akkor részesültem amikor **Varga István, a Magyar Nemzeti Bank Felügyelő Bizottsága tagja** kifejtette azokat az okokat, melyek közgazdaságtudományi szempontból is bizonyítják a bankok magatartásának szakmai és jogi törvényen kívülségét.

Végül pedig ide másolom újból azt az írásom, amiből kiindulva fenti levelezés létrejött.

-----Original Message-----

From: Róna Péter
Sent: Friday, January 18, 2013 9:24 AM
To: Dr. Léhmann György
Subject: Re: Muszáj megszólaljak

Kedves Dr. Lehmann,

Mint ahogy az Ön előtt is ismeretes, én csak a New York-i ügyvédi kamarának vagyok a tagja, ezért nem érzem magam jogosultnak arra, hogy jogi véleményt formáljak a magyartörvények alapján. De továbbra is úgy érzem, hogy az elemzések kivétel nélkül félreértik a devizahitelezés gazdasági és pénzügyi természetét, ezért bátorkodom még egyszer leírni álláspontom (amit, talán emlékszik, mintegy másfél éve adtam elő Varga István irodájában).

Nézetem szerint a devizahitel szerződések nem felelnek meg a "hitel"

gazdasági és pénzügyi fogalmának, mert az adós nem azt az összeget köteles visszafizetni, amit kap, hanem valami más összeget, aminek a kiszámítása nem az általa felvett összegre, hanem egy más pénznemben meghatározott összegre épül. Ebből a megállapításból két, egymástól eltérő út mentén lehet a

helyzetet kezelni. Az első szerint érvénytelenítjük nem magát a szerződést, hanem a szerződésnek azon rendelkezéseit, amelyek miatt a szerződés nem tekinthető hitelszerződésnek. A másik szerint a szerződés minden rendelkezése érvényes, kivéve azokat, amelyek tisztességtelenek. Legnagyobb sajnálatomra úgy látom, hogy a magyar jogrendszer a magyar jogászok támogatásával az utóbbi utat választja.

Sajnálom, mert a pénzügyi rendszer gordülékeny működése azt kívánná, hogy a rendszer eszközállománya az legyen a valóságban, aminek nevezi magát. A kockázat elemzés, a nemzetközi források helyes beárazása azt kívánja, hogy a "hitel" fogalmához csak a szokásos hitelkockázatok tapadjanak, hogy az árfolyam kockázata nem keveredjen szétválaszthatatlanul a képbe.

Üdvözlettel,
Róna Péter

Válaszom:

Tisztelt Professor Úr!

Példamutató volt számomra az Ön magatartása akkor is, amikor találkoztunk, és most is.

Azt kívánom hazánknak hogy sok Önhöz hasonló mentalitású és tudású közgazdásza és jogásza legyen, mert akkor szomorú helyzetben lévő országunk még mindig felemelkedhetne.

Rátérve a válaszában írt gondolatokra, Önnek világos, érthető volt álláspontja akkor is, amikor hibás terméknek tekintette a devizaalapúnak mondott hitelkonstrukciót, és most is a két lehetőség felvázolásával.

Az első szerint tehát úgy lehetséges kijavítani a szerződést, hogy a "**hibás részét**" kijavítjuk, míg a második esetben pedig úgy lehetséges, hogy csak a tisztességtelen rendelkezéseket semmisítjük meg, míg a többi részét a szerződésnek érvényesnek tekintjük.

Természetesnek tartom azt, hogy **Professor Úr** az elsőként említett megoldást helyezi előnybe azért, mert közgazdászként, banki szakemberként elsősorban pénzügyi oldalról közelíti meg úgy a problémát, hogy a megoldás végén a pénzügyi rendszer mostanában divatos szóhasználat szerinti prudens működése biztosítva legyen.

Ellenben ügyvédként ugyanennek a problémának a megoldása során engem kevésbé érdekel a pénzügyi rendszer prudens működése, hanem kizárólag azoknak a becsapott embereknek érdekét látom magam előtt, akikre tekintettel nagyobb a nemzet szenvedése, mint volt száz évvel ezelőtt a spanyol nátha idején.

És akkor engedje meg, hogy előjőjjek a farbával.

Természetesen ténybelileg abból indulok ki, amit **Professzor Úr** az alábbiak szerint 2011. augusztus 22-én televízióban elmondott:

Nyilvánvaló hogy ez a termék drámaian eltér az Európában alkalmazott hiteltermékektől. Ilyen termék az Európai Unióban nincs. Tehát az Európai Unióban a lakossági hitelezés kétféle kamatrendszert ismer, a fix és úgynevezett referencia kamat, ami azt mondja svájci jegybank alapkamat, vagy akármilyen referencia pont plusz x százalék. Ez a kettő létezik. Magyarország esetében azonban van egy harmadik, ami úgy szól, hogy a törlesztő részlet kiszámítása és a kamat kiszámítása a bank kizárólagos joga és felelőssége, ami megfellebbezhetetlen.

Na jó, de ha ez a kizárólagos joga és felelőssége, de nem hasraütés szerűen.

De hasraütés szerűen. Ugyanis nem lehet a szerződésből lekövetkeztetni, hogy mennyivel tartozik az adós. Tehát hogyha egy ilyen hitelszerződést a bíróság elé terjesztenék azzal a kéressel, hogy kérem szépen azt a hitelszerződést négy évvel ezelőtt kötöttem meg, és azóta lelkiismeretesen kifizetem azokat a havi számlákat, amiket a bank küld nekem, és így van, hogy mennyit fizettem, most kedves bíróság nem mondom meg, hogy mennyit fizettem, tessék megállapítani, hogy a négy év alatt összesen mennyivel tartoztam a bankomnak a szerződés alapján anélkül, hogy megtetszene kérdezni a bankot.

Ebből az igaz állításából a **Professzor Úrnak** az következik a jog nyelvére lefordítva, hogy a Ptk-nak kölcsönszerződésekre vonatkozó alábbi törvényszövegét alapul véve

523. § (1) Kölcsönszerződés alapján a pénzügyintézet vagy más hitelező köteles meghatározott pénzüsszeget az adós rendelkezésére bocsátani, az adós pedig köteles a kölcsön összegét a szerződés szerint visszafizetni.

ténylegesen a bankok által diktált, és bankok vagy közjegyzők által készített **devizaalapú kölcsönszerződések létre nem jött szerződésnek tekintendők** a semmisség jogkövetkezményével.

Azért, mert a kölcsönszerződés tényleges létrejöttéhez szükséges **„adós pedig köteles a kölcsön összegét a szerződés szerint visszafizetni.”** törvényi feltétel az okiratok szerint nem valósult meg.

Idáig rendben is van a dolog, de a kölcsönszerződések nem csak létre nem jöttek tekintendők, hanem ezt meghaladóan még **tisztességtelen szerződési feltételt is tartalmaznak** a bankok egyoldalú szerződésmódosítási lehetőségével kapcsolatosan úgy, hogy a tisztességtelenség miatti érvénytelenségre a **Ptk. 209/A §** alapján:

(2) Fogyasztói szerződésben az általános szerződési feltételként a szerződés részévé váló, továbbá a fogyasztóval szerződő fél által egyoldalúan, előre meghatározott és egyedileg meg nem tárgyalt tisztességtelen kikötés semmis. A semmisségre csak a fogyasztó érdekében lehet hivatkozni.

Fenti két **jogellenesség** alapján kínálja magát az adós számára az a két lehetőség, hogy vagy a létre nem jött szerződés miatti semmisségre hivatkozva rendeződjön az adósok kilátástalan helyzete, vagy a másik lehetőség az, hogy

tettetem azt, mintha a kölcsönszerződés létre jött volna, de hivatkozom a **Kúriának 2/2012. PK Véleménye** alapján immár kétségtelenül tisztességtelen szerződési feltételre csak azért, hogy a bankok által az Ön szavaival élve hasukra csapva megadott törlesztő részlet emelések miatti kötelezettségektől az adósok megszabaduljanak jogerős ítélet alapján.

Ez utóbbi utat azért javaslom és választom általam indított peres eljárások esetén, mert ha elérem ily módon azt, hogy a bankoknak semmiféle jogalapja nem lesz az általuk hasukra csapkodás közben kigondolt törlesztő részletek emelésére, akkor már most előre látom azt, hogy miként futkosnak fűhöz- fához azért, hogy valakik kényszerítsék az adósokat arra, hogy a nem létező szerződési feltételt közös akarattal tudják utólag pótolni.

Szándékaim szerint a helyes eljárása ez esetben az adósoknak az lenne, ha bármiféle egyezségi ajánlatot elvetnek, szó sem lehet arról, hogy a bankok jogászhai által kifundált, általuk és a közjegyzők által legyártott, hazánk

lakosságát tönkretévő nem létezőnek minősülő szerződéseket utólag azoknak az adósoknak egyetértésével javítsák ki, akiknek életét hosszú évekre pénzben ki nem fejezhetően csak azért tették tönkre az egyezkedést remélők, hogy nyavalyás vagyonukat tisztességtelen módon gyarapítsák.

Ami pedig a **Professzor Úr** által megfogalmazott „*a pénzügyi rendszer gördülékeny működése azt kívánná, hogy a rendszer eszközállománya az legyen a valóságban,*”célrt illeti, csak egyetérteni tudnék akkor ezzel, ha hazánkban úgy viselkedett volna a hatalmi elit, hogy az nem vezethetett volna az Európában páratlanul erkölcstelen banki magatartásokhoz.

Addig pedig azt javaslom, hogy előbb attól a nyolc embertől kérdezzék meg azt, hogy mit műveltek hazánkkal, akiket a devizalapu kölcsönök miatti állapot fő felelőseinek **Professzor Úr** megnevezett.

Tisztelettel: Léhmann György

From: Varga István [mailto:agrinet@t-online.hu]
Sent: Friday, January 18, 2013 4:29 PM
To: Dr. Léhmann György
Subject: Re: Dr. Róna Péter Professzor Úrral beszélgettem

Tisztelt Ügyvéd Úr!

Engedjed meg, hogy a nagyszerű polémiát - csak a Kúriától látnék valami hasonló színvonalút - egy szembeötlő alátámasztással kiegészítsem.

Idézted a Ptk-t:

523. § (1) *Kölcsönszerződés alapján a pénzüintézet vagy más hitelező köteles meghatározott pénzösszeget az adós rendelkezésére bocsátani, az adós pedig köteles a kölcsön összegét a szerződés szerint visszafizetni.*

Tehát a kölcsön fogalmilag a meghatározott pénzösszeg, amit az adós rendelkezésre bocsát a hitelező - a folyósított forint. Az adós köteles ezt a meghatározott pénzösszeget visszafizetni - és nem mást.

Az adós köteles a szerződés szerint visszafizetni a meghatározott pénzösszeget a szerződésben meghatározott egyéb feltételek szerint, um. időben, kamataival, stb.

Csakhogy, a devizához indexált meghatározott összeg az indexálással elveszti a meghatározott voltát.

Azaz a Ptk. szó szerinti értelmezéséből az következik, hogy a szerződés nem tartalmazhat olyan feltételt, amely a meghatározottságot kizárja.

Valamikor volt nyereségekötvény: vagy visszakarta valaki a kötvényre történt fizetését, vagy még többet is, illetve el is veszthette. De ezt nem hívták kölcsönnek.

Az értékpapírok világában léteznek azok az instrumentumok, melyek különféle hatások alatt változtatják értéküket.

A fogyasztói hitel nem ilyen változó értékű értékpapír a fogyasztó oldalán - még akkor sem, ha a bankrendszerben az ilyen követelések behajthatóság szerint változtatják értéküket, ha a hitelezők egymás között üzletelnek vele.

Az adós ekkor az üzlet tárgya, de nem kereskedője, nem kalkulálhat változó tényezőkkel.

Röviden, a devizához indexálás sérti a Ptk. 523. § (1) bekezdésben foglaltak szerint szűken értelmezett kölcsön fogalmát. E fogalmi meghatározás nem engedi meg az értékpapírokra vonatkozó ügyletek jellemzőinek kölcsönszerződésbe foglalását.

Talán ez az értelmezés jogi nyelven megfogalmazva a bíróságok gondolatvilágába is betalál.

Gratulálok a levelezéshez.

Üdvözlettel,
Varga István